

Arrest

nr. 191 943 van 13 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2017 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2017 met referentienummer 69787.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M.DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 november 2016 een visumaanvraag in op de Belgische vertegenwoordiging in Kuala Lumpur (Maleisië) met het oog op gezinshereniging met zijn beweerde Belgische minderjarige kind.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 13 april 2017 een beslissing tot weigering van het visum type D (gezinshereniging). Verzoeker werd hiervan op 29 april 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 23/11/2016 een visumaanvraag werd ingediend door T.(...) U.(...), geboren op 11/11/1992, van Pakistaanse nationaliteit, om in België, F.(...) Z.(...), geboren op 09/05/2015, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

De bepalingen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het de ouders betreft van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Overwegende dat de heer T.(...) U.(...) verklaarde dat hij de vader is van F.(...) Z.(...),

Overwegende dat mevrouw, F.(...) G.(...), een verklaring aflegde bij een Belgische notaris dat de heer T.(...) U.(...) de vader is van F.(...) G.(...);

Overwegende dat slechts aangenomen kan worden dat de heer T.(...) U.(...) de vader is van F.(...) Z.(...), wanneer dit zo wordt weergegeven op de officiële Belgische geboorteakte van T.(...) U.(...)

Overwegende dat het de betrokken gemeente toekomt om deze vermelding op te stellen.

Overwegende dat de heer T.(...) U.(...) niet wordt weergegeven als zijnde de vader van F.(...) Z.(...) op de officiële Belgische geboorteakte van F.(...) Z.(...).

Overwegende dat de heer T.(...) U.(...) aldus niet kan beschouwd worden als zijnde de ouder van een Belgisch minderjarig kind.

Overwegende dat de voorwaarden inzake de gezinshereniging niet vervuld zijn;

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 10, 11, 22bis en 191 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 12bis, §6, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Eerste onderdeel

Verzoeker handelde conform de richtlijnen van de Belgische autoriteiten in Maleisië. Hij ondernam alle mogelijke stappen aldaar, en diens echtgenote in België, om de erkenning van zijn vaderschap een feit te maken. Dat dit niet lukte, lijkt te wijten te zijn aan een meningsverschil tussen het Belgisch consulaat en het Brussels stadsbestuur over de te volgen procedure.

Verzoeker legde de Maleisische notariële erkenningsakte, vertaald en gelegaliseerd, evenals de notariële instemmingsakte met de erkenning van zijn echtgenote voor. In de brief van verzoekers raadsman werd gesteld dat deze documenten als voldoende bewijs dienen beschouwd te worden van verzoekers vaderschap, naar analogie met wat bepaald wordt voor de gezinshereniging met derdelanders in België in artikel 12bis, §6 van de wet van 15.12.1980 (stuk 9):

“Art. 12 [...] § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Wat geldt voor een familielid van een derdelander in het kader van artikel 10 e.v. van de wet van 15.12.1980, geldt immers evengoed, op straffe van discriminatie, voor een familielid van een Belg in het kader van artikel 40ter e.v..

Hier anders over oordelen, zoals tegenpartij deed, schendt artikels 10, 11 en 191 van de Grondwet. Er werd immers geen onderhoud, geen bijkomend onderzoek, noch aanvullende analyse uitgevoerd door tegenpartij. Deze beperkte zich louter tot de geboorteakte van het kind Z.(...) om te besluiten dat verzoeker niet als de vader van het kind kan beschouwd worden.

Tweede onderdeel

Het begeleidend schrijven bij verzoekers aanvraag tot gezinshereniging vermeldde:

“In ondergeschikte orde, vraagt mijn cliënt de afname van een DNA test, die de verwantschap zal bevestigen.”

Verzoeker stelde zelf de afname van een DNA-test voor, daar hij al het mogelijke in het werk wenst te stellen om de afstammingsband aan te tonen.

Artikel 12bis, §6 van de wet van 15.12.1980 stelt een aanvullende analyse voor als mogelijke manier om de afstammingsband vast te stellen voor gezinsleden van een derdelander.

Het is onduidelijk waarom tegenpartij deze analogie niet maakte en weigerde om verzoekers verwantschap met het kind Z.(...) te laten bewijzen door een DNA-test.

Zijn vaderschap bleek dan niet uit de geboorteakte, doch ten overvloede uit alle andere officiële documenten die verzoeker voorlegde.

Dat de afname van een DNA-test niet in overweging genomen word of geweigerd werd (wat niet uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden) voor de vader van een Belgisch kind, in tegenstelling tot wat bepaald wordt in artikel 12bis, §6 voor gezinsleden van een derdelander, schendt artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Derde onderdeel

In subsidiaire orde vraagt verzoeker uw Raad, vooraleer recht te doen, volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 de artikels 10, 11 en 191 van de Grondwet, indien dit artikel geïnterpreteerd wordt in die zin dat aan familieleden van een Belg niet de mogelijkheid wordt gegeven om, wanneer een ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband niet bewezen kan worden door middel van officiële documenten, zij die band kunnen bewijzen met andere geldige bewijzen, en indien dit niet mogelijk is, de Belgische autoriteiten kunnen overgaan tot een onderhoud, tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht of tot het voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren, zoals dit wel voorzien wordt voor familieleden van derdelanders in artikel 12bis, §6 van de wet van 15.12.1980?”

Vierde onderdeel

Verzoeker kan onmogelijk uit de bestreden beslissing afleiden of het afnemen van een DNA-test al dan niet in overweging werd genomen door tegenpartij, en in bevestigend geval, waarom dit geweigerd werd.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikels 40ter en 62 van de wet van 15.12.1980, evenals artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Vijfde onderdeel

De verplichting om op afdoende wijze te onderzoeken of verzoeker wel degelijk de vader is van een Belgisch kind volgt tevens uit het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het bestuur dient immers op zorgvuldige wijze te handelen en beslissen. Dit houdt onder meer in dat de administratie voldoende informatie dient in te winnen om een beslissing te nemen en dat de genomen beslissing rekening moet houden met alle feiten die ter kennis zijn van het bestuur.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij voldoende rekening hield met de feiten die ter harer kennis waren, wel integendeel.

Door louter te focussen op de geboorteakte, terwijl verzoeker gedetailleerd uiteenzette waarom het Brussels stadsbestuur weigerde de erkenning te akteren, en terwijl tegenpartij kennis had van alle andere officiële documenten waaruit zijn vaderschap blijkt en verzoeker tenslotte de afname van een DNA-test voorstelde, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zesde onderdeel

Verzoeker handelde conform de richtlijnen van de Belgische autoriteiten in Maleisië, die eveneens meegedeeld werden per brief aan de raadsman van verzoeker (stuk 7).

Hij kon erop vertrouwen dat de bevoegde autoriteiten aldaar hem de correcte informatie zouden geven omtrent de te volgen procedure. Het vertrouwensbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, houdt immers het volgende in, volgens het Hof van Cassatie:

“Dat het recht op rechtszekerheid onder meer inhoudt dat de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid; dat daaruit volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd.”

Het vertrouwensbeginsel is geschonden, nu verzoeker verschillende juridische stappen ondernam conform de richtlijnen van de bevoegde Belgische autoriteiten, maar zijn aanvraag vervolgens geweigerd werd omdat hij niet de juiste stappen ondernomen zou hebben.

Zevende onderdeel

De ganse procedure die verzoeker en zijn echtgenote doorliepen, doelt op de hereniging van hun gezin. Verzoeker heeft zijn dochter nog nooit gezien. Zij is ondertussen twee jaar oud. Uiteraard wenst hij zich zo snel mogelijk bij haar en zijn vrouw te kunnen voegen.

Uit artikel 3 van het Verdrag betreffende de Rechten van het Kind en uit artikel 22bis van de Grondwet volgt de verplichting voor het bestuur om de belangen van het kind als eerste overweging te nemen, bij elke beslissing die kinderen betreft.

De bestreden beslissing heeft als gevolg dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert zich bij zijn dochtertje te voegen.

Het mag duidelijk zijn dat de afwezigheid van haar vader, zelfs tijdens haar eerste levensjaren, niet in het belang is van het kind Z.(...).

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier of en op welke wijze rekening werd gehouden met de belangen van het kind Z.(...). Dit is niet enkel strijdig met artikel 62 en artikel 2 en 3 van de wet van 29.7.1991, maar schendt eveneens artikel 3 van het Verdrag betreffende de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. *In casu* gaat het meer specifiek om artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet:

(...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 november 2016 een aanvraag voor een visum type D (gezinshereniging) indiende op de Belgische vertegenwoordiging in Kuala Lumpur waarbij hij de volgende stukken voegde: visumaanvraagformulier, kopie van zijn paspoort, een document waaruit blijkt dat hij bij de vertegenwoordiging van het UNHCR in Maleisië een asielaanvraag heeft ingediend, een schrijven van de raadsman van verzoeker van 14 november 2016, een schrijven van de Ambassadeur van België in Maleisië, een Belgische notariële instemmingsakte van mevr. F. G. van 11 augustus 2015, een 'statutory declaration' met vertaling van verzoeker, een afschrift van de Belgische identiteitskaart van F. Z., een afschrift van de Belgische geboorteakte van F. Z. van 29 mei 2015, een kopie van de Belgische identiteitskaart van mevrouw F. G., een aantal medische documenten betreffende verzoeker, een attest van het ziekenfonds inzake gezinshereniging en een betalingsbewijs van de 'visa handling fee'. Verzoeker heeft een aantal van deze documenten opnieuw als bijlagen bij zijn verzoekschrift gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 2 - 9).

2.8. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat verzoeker "niet kan worden beschouwd als zijnde de ouder van een Belgisch minderjarig kind" omdat volgens de gemachtigde van de staatssecretaris slechts kan worden aangenomen dat verzoeker de vader is van het Belgisch kind F. Z. wanneer dit zo wordt weergegeven op diens officiële Belgische geboorteakte, hetgeen niet het geval is.

2.9. In zijn middel oppert verzoeker dat de Maleisische notariële erkenningsakte en de notariële instemmingsakte van de moeder van het kind als voldoende bewijs dienen te worden beschouwd, naar analogie met artikel 12bis, §6, van de vreemdelingenwet:

"§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

2.10. De Raad merkt in de eerste plaats op dat voormeld artikel 12bis, §6, van de vreemdelingenwet deel uitmaakt van een procedurebepaling inzake een toelating tot verblijf als familielid van een in België verblijvende vreemdeling (derdelander), zoals bedoeld in artikel 10 van de vreemdelingenwet. Omwille van mogelijke moeilijkheden om de bloed- of aanverwantschapsband middels officiële gelegaliseerde akten te bewijzen, achtte de wetgever het nuttig de nodige preciseringen aan te brengen en toe te laten dat de administratie rekening zou houden met andere geldige bewijzen die geval per geval moeten worden beoordeeld (zie Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, zittingsperiode 51, 2005-2006, nr. 2478/001, p.69).

2.11. Dit wetsartikel kan niet worden toegepast op onderhavige situatie aangezien niet alle betrokkenen aangewezen zijn op documenten uit het buitenland. Verzoekers beweerde minderjarige kind heeft de Belgische nationaliteit waardoor verzoekers situatie als vermeend familielid van een Belg fundamenteel verschillend is van deze van een familielid van een in België verblijvende derdelander. Verzoeker kan dus onmogelijk aannemelijk maken dat er sprake zou zijn van een schending van het grondwettelijke gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel doordat de wettelijke bepalingen inzake bewijsvoering voor beide categorieën familieleden verschillen. Het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel verzet zich er immers tegen dat categorieën van personen in essentieel verschillende situaties identiek worden behandeld zonder dat daar een redelijke verantwoording voor bestaat (*cf.* Arbitragehof 23 januari 1992, nr. 4/92, r.o. B.2.3). Vermits de grondwettelijke beginselen inzake gelijkheid en non-discriminatie niet worden geschonden, bestaat er geen reden om de door verzoeker in zijn *petitum* voorgestelde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

2.12. De Raad wijst erop dat er *in casu* een authentieke Belgische geboorteakte voorligt die de afstammingsbanden van het Belgische minderjarige kind op afdoende wijze kunnen aantonen. Bijgevolg bestaat er te dezen geenszins een noodzaak om, omwille van de onmogelijkheid om de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden door middel van officiële documenten te bewijzen, zijn toevlucht te nemen tot "andere geldige bewijzen", tot "een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die

vervoegd wordt” of tot “*elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht*” en desgevallend zelfs het voorstel “*om een aanvullende analyse te laten uitvoeren*”, zoals bedoeld in het door verzoeker geciteerde artikel 12bis, §6, van de vreemdelingenwet.

2.13. Vermits de wet in het kader van gezinshereniging met een Belgisch onderdaan op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen mogelijkheid voorziet om de bloedverwantschapsband via een DNA-onderzoek te bewijzen, kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek worden verweten doordat hij in de beslissing niet heeft gemotiveerd waarom het laten uitvoeren van een DNA-onderzoek niet werd overwogen. In de beslissing wordt trouwens duidelijk gesteld dat “*slechts aangenomen kan worden dat de heer T.(...) U.(...) de vader is van F.(...) Z.(...), wanneer dit zo wordt weergegeven op de officiële Belgische geboorteakte van T.(...) U.(...)*” en dat het “*de betrokken gemeente toekomt om deze vermelding op te stellen*”. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen onwettigheid beging en geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door “*louter te focussen op de geboorteakte*”.

Terloops merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals aangeeft de echtgenoot te zijn van de moeder van de Belgische minderjarige. Uit een gegevenshistoriek van 28 december 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt echter dat mevr. F. Z. als ongehuwd staat aangemerkt.

2.14. De kritiek van verzoeker in het kader van de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, waarbij verzoeker poneert dat hij in Maleisië de nodige stappen zette opdat hij in de geboorteakte van de Belgische minderjarige als vader zou worden vermeld, maar dat het Brusselse stadsbestuur zou hebben geweigerd de vermelding aan te brengen op de geboorteakte, heeft geen uitstaans met de huidige bestreden beslissing. Het verwijt dat de vermeldingen op de geboorteakte niet werden aangepast, is niet gericht tegen de verwerende partij in onderhavig geschil. Indien verzoeker zich zou willen verzetten tegen het uitblijven van een vermelding op de geboorteakte, moet hij zich richten tegen de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Brussel, die deze akte heeft opgesteld. De gemachtigde van de staatssecretaris kon rechtsgeldig overwegen “*dat het aan de betrokken gemeente toekomt om deze vermelding op te stellen*”. De gemachtigde van de staatssecretaris kon zich wat het vaststellen van de (juridische) afstammingsbanden van het Belgisch minderjarig kind betreft, deugdelijk baseren op de vermeldingen van de Belgische geboorteakte. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in zijn hoofdrechtmatige verwachtingen werden geschapen die door de verwerende partij in voorliggend geschil niet zouden zijn gehonoreerd.

2.15. In zijn laatste middelonderdeel meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet in het belang van de minderjarige zou zijn. Verzoeker geeft echter zelf aan dat hij het kind nooit gezien heeft. Daargelaten de vraag of artikel 3 van het IVRK en artikel 22bis van de Grondwet rechtstreekse werking hebben, *quod non* (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 8.455 (c) en RvS 29 mei 2013, nr. 223.630), merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet gericht is tegen de minderjarige en het aan verzoeker toekomt concreet aannemelijk te maken dat het hoger belang van het minderjarig kind zou worden gediend door hem een visum type D te verstrekken.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het IVRK, noch van de artikelen 10, 11, 22bis en 191 van de Grondwet. Verzoeker toont niet aan dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet geschonden is. De schending van artikel 12bis, §6, van de vreemdelingenwet werd niet dienstig aangevoerd. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel werden niet geschonden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN